t Segebokje

Der was ais n widde sikke dij in n seupel hok woonde aan de raande van n groot bos. Ze haar zes hongerge kinder mit t mooiste widde hoar dat je joe veurstellen kinnen. Moeke sikke huil slim veul van heur klaaine sikkies. Mor ze ruipen d'haile dag om eten. Moeke sikke mos haard waarken om de zes bekkies open te holden. En ook heur aigens kon ze vanzulf nait vergeten...

En dou wuir heur zeuvende kind geboren. n Segebokje doar moeke sikke wel even van te kieken ston, t segebokje haar rode oortjes. Van schrik kon ze nait van hom holden.

t Segebokje gruide as n boeskool in vruchtboare grond. Mor zunde genogt haar e gain mooi leven. Zien ze zussies wazzen echte roeziezuikers. En ze pluigen hom mit zien rode oortjes. En eelsk dat ze wazzen... En zien moeke gaf hom aaltied de schuld. t Segebokje wuir zo angsteg en verlegen dat hai nooit meer as twij woorden achter nander zeggen dus.

Op n dag stuurde zien moeke hom hail allaine t grode bos in, want ze wol hom kwiet.

"Doe moust mor ais wat van de wiede wereld pruiven," zee ze.

Ze gaf hom n hingselmandje mit n dikke stoede en n vlezze edik.

"Dizze mand is veur t augurkenvraauwchie," zee ze. "n Haile, haile laive olle vraauw. Ast heur tegenkomst, moust heur dien mandje geven. Ze het al hail laank honger en ze het gain drup edik veur heur augurken."

De zes sikkies wazzen slap van t laggen, dou zai heur moeke zo proaten heurden. Zai wozzen wel dat dij haile laive olle vraauw in t echt n haile kwoaie hekse was.

"Goud, moe," zee t segebokje mit de rode oortjes, hong t hingselmandje om zien haals en ging op goud gelok t bos in.

t Was n groot bos mit dikke bomen, rechten en krommen, dij roesden en soesden, vol vogels dij zongen. t Segebokje luip over n slingerpadje dat smaal was en sjompeg, mor zacht aan de poten. Noa n zetje sluig e n bochte om. En nog aine en doar luip hom n jong in de muide. n Jong mit n blaauw petje op.

"Hé doe, segebok," zee e, "mien opa is zaik en het niks te eten. Geef op dij mand!"

"Kin nait," zee t segebokje.

Dou wuir de jong mit t blaauwe petje goud kwoad.

"Wat kin nait!" ruip e mit n stem as de dunder. "Wat nait kin is nog nooit gebeurd! Hier dij handel, stiezelneuze, kniezebieter! Aans krigst klappen, bobbelkop!"

t Segebokje mit de rode oortjes wuir doodsbenaauwd veur zoveul lewaai en male woorden. En hai mos ook aan zien moeke dinken, dij soms slim stief sloagen kon.

"Dèr din, zee e zachte en langde dij kwoaie jong mit zien blaauw petje zien mandje tou.

"Zeuven zoere zolherens zwommen in de zee," ruip dij male jong. Hai muik n poar bokkesprongen en schoot vot as n raket. Hai keek nog ainmoal achteromme.

"Kiek uut veur de grode boze wolf!" lagde hai filaain.

"Dou ik," zee t segebokje stillechies.

Hai ging verdraiteg wieder en huil zien ogen stief open. Mor hai zag gain wolf.

n Wolf dij achter n stroeke te doddern lag, haar ales zain. Hai sloop veurzichteg achter t segebokje aan.

"Nait schrikken," zee e. "Nait schrikken. Ik bin t mor, de wolf."

t Segebokje kon zok van schrik nait omdraaien en votrunnen dus e ook n ait.

"De grode?" piepde hai. Want segebokjes dij bange binnen, kinnen piepen.

De wolf bleef kaalm wachten. Hai wos wel dat wachten t beste was. Eerst noa n menuut dus t segebokje zok omdraaien. Veur hom ston de wolf.

"De grode?" vruig e weer.

"De grode wat?" vruig de wolf.

"Boze wolf," zee t segebokje en hai was draaierg van angst en ellinde.

Doar keek de wolf roar van op. De grode boze wolf? Hai zol de grode boze wolf wezen?

“Ik bin de grode boze wolf nait. Dat is mien achternefie. Ik bin juust hail laif.”

“Kin ook,” zee t segebokje opgelocht.

“Wat hest doe doar ja laive rode oortjes,” zee de wolf. “Bist zeker slim verlegen?”

“Bin ik,” zee t segebokje en mekkerde n klaain beetje.

En dou de wolf dij mooie stem heurde, dou vuilde hai n waarm gevuil deur zien haile lief stromen. Hai was verlaifd!

“Mag ik n indje mit die oplopen?” vruig e zo veurzichteg meugelk.

“Dat mag,” zee t segebokje vrundelk.

Mit heur baaident gingen ze wieder en ze luipen sikkom lief aan lief.

t Lutje segebokje vuilde zok licht en vrij in de kop. Mor meschain kwam dat ook wel, omdat e dij zwoare mand nait aal meer om zien haals hangen haar.

De haile dag luipen de wolf en de segebok deur t bos. Ze atten blaauwe bosbezzen. En wilde eerbaaien. En nog veul meer lekkers doar ze de noam nait van wozzen.

Inains zaggen ze n klaain husie deur de bomen hin schemern.

“Wel zol doar wonen?” vruig de wolf.

“Wai’k nait,” zee t segebokje.

“Meschain,” zee de wolf, “kin we doar wel gezelleg n zetje op veziede goan.

“Wel wait,” zee t segebokje.

Ze luipen der welgemoud op òf. t Klaaine husie ston op n open plekke. De zunne scheen op t dak dat begruid was mit wel doezend augurken.

“Kiek ais,” zee de wolf. “Zugst dij gruine dingen wel? Wat zollen dat veur dingen wezen?”

“Augurken,” zee t segebokje en zag zien hingselmandje veur zok.

Zol dij haile laive olle vraauw doar wonen? As dat zo was, konden ze beter noar binnen goan en vertellen heur dat e zien stoede kwiet was. En zien edik ook. En dat dij jong mit t blaauwe petje zien opa t hingselmandje wel al leeg hebben zol.

“Binnen augurken lekker?” vruig de wolf.

“Vin ik wel,” zee t segebokje en doar haar e vrachteg drij woorden achter nander zegd. Mor de wolf was niks biezunders opvalen.

“Kom, aankloppen,” zee e.

De wolf en t segebokje luipen noar de veurdeure en ze klopden der mit n pootje op.

“Klop, klop, klop,” zee de wolf. “Is doar aine?”

Ze wachtden tot der antwoord komen zol. Mor der kwam gain geluud-je noar boeten. En weer zee de wolf: “Klop, klop, klop. Is doar aine?”

En weer kwam der gain antwoord.

“Kom op,” zee t segebokje dat nou echt driest worden was.

Ze drokden op de klinke en dou tegen de deure. Piepend ging e open. Ze huilen heur oadem in. Nooit haren ze vrumder koamer zain. De haile dele lag begroaven onder doezenden augurken. Bie de grode toavel zat n hail ol opoetje. Ze haar n pikzwaart klaid aan. Heur rogge was krom en bulterg.

n Dik bos gries hoar ston in donzege pluusters ale kanten op. En wat haar ze dikke knollen achter heur elbogen... Of ze laif was, konden ze nait zain, want ze zat mit de rogge noar heur tou. Ze bewoog nait.

“Dag, vraauw,” zee de wolf.

“Dag, vraauw,” zee t segebokje. Mor ze kregen gain antwoord.

“Kom mit,” zee de wolf.

Ze streken zok n padje deur de augurken en luipen langzoam noar d’olle vraauw tou. Stel die veur dat ze inains opspringen zol...

Mor dat dee ze nait... Ze was dood. Aan heur neuze zaggen ze dat ze n hekse was.

“n Hekse!” ruip t segebokje. Hai begreep dat zien moeke hom bedrogen haar.

“Dood!” zee de wolf. “Wie goan heur begroaven.”

De wolf en t segebokje begruiven de hekse in t bos. Op t graf vlijden ze augurkjes in n visgroatpetroon. Dat vonden ze mooier lieken as niks.

Ze gingen weeromme noar t heksehuus en ze muiken ales brandschoon.

Ze haren n prachteg huus om in te wonen. De wolf bleef verlaifd op t segebokje mit de rode oortjes en t segebokje wuir verlaifd op de wolf. Ze verkochden ale augurken en wuiren schatriek.

En ze leefden nog laank en gelokkeg.

Mit moeke sikke en heur zes sikkies luip t nait aal te best òf. De echte grode boze wolf kwam en vrat ze op. Hai klom poestend in de koekoeksklokke. Zo dik en rond was e en zo onhandeg dat e zokzulf per ongeluk opsloot. Doar pikde de koekoek hom elk uur stief op de kop en de wolf kon doar nait tegen. Hai ging dood.

En zo was t segebokje in ainmoal bevrijd van zien male moeke, zien eelske zussies en de grode boze wolf. En netuurlek ook van de kwoaie hekse dij de vrezelkste dingen doun kon. Segebokjes slachten en bakken... En wolven in bezzems veraandern, dij aingoal heur stroatje vegen mozzen.

'Hou t de jong mit zien blaauwe petje verging?' zee opa Mollebone. 'Hai lopt nog aal deur t bos mit zien hingselmandje. Hai is verdwoald en lopt in krinkies.'

Auteur: Gré van der Veen

Uit: De Siberische Kou (1990)